

[Margrete Auken]

menneskelige situationer med risiko for, at det var overflødigt, gribe ind, hvis der var en trussel. Ja men det ville vi jo. Hvis en mand er ved at drukne, så siger man ikke først: kan du bevise, du er ved at drukne? – før kommer jeg dig ikke til hjælp. Nej, man kommer ham til hjælp – med fare for, at han ikke er ved at drukne. Vi møder den holdning hele tiden, at først skal man have undersøgt og undersøgt og undersøgt. I og for sig kunne ministeren ud fra den holdning, som er min – og som jeg altså mener jeg deler med levende mennesker, som har hjertet i behold – allerede fra 1973 have forudsagt, at her skulle der gøres noget. Jeg kan forstå, at man ikke gør det i tilfældet med Barsebäck, for det er simpelt hen uoverkommeligt, dér gælder det om at få det lukket, men her er det realistisk at foretage sig noget, selv om jeg godt kan se, at det vil se absurd ud, hvis vi skal til at evakuere Bornholm og Lolland-Falster. Men det er dog noget, der rent faktisk og praktisk kan gøres.

Helge Møller (KF):

Meget kort. I det spørgsmål, jeg stillede til ministeren før, lå selvfølgelig ikke en utrolig arrogance over for befolkningen på Lolland-Falster. Jeg kommer selv nede fra det amt. Men der lå det i det, at den frygt og angst, der er blandt visse befolkningsgrupper, måske er skabt af den argumentation, som det ærede medlem fru Margrete Auken og hendes parti fremfører på dette område. Det var bare derfor, jeg ville have ministeren til at bekræfte, at der faktisk aldrig er sket noget uheld i de mere end 25 år.

Miljøministeren (Erik Holst):

Selv om jeg hørte meget opmærksomt efter, fik jeg ikke helt fat i, hvad fru Margrete Aukens spørgsmål var. Så vidt jeg forstod, lå der ikke noget spørgsmål i det – ud over, at der lå en omtale af de 3 noter, som jeg har orienteret miljø- og planlægningsudvalget om. Jeg gav forklaringen på, hvorfor jeg var nødt til at gøre det på den måde.

Der er aldeles ikke, hverken fra miljøministeriet eller fra miljøstyrelsen, tale om nogen som helst makaber eller arrogant indstilling til spørgsmål af denne art. Når vi får en henvendelse fra folkevalgte, må jeg gå ud fra, at denne opfattelse på stedet, som man giver

udtryk for, er af mere generel karakter, og selvfølgelig behandler vi det spørgsmål på fuldt normal vis. Kun var vi en anelse forvirrede over, at fru Margrete Aukens spørgsmål om, hvad vi ville gøre, kom dagen før henvendelsen fra Storstrøms amtsråd.

Margrete Auken (SF):

Så kan ministeren jo glæde sig over, at der er nogle, der har hurtigere kommunikationsveje. Der kan ikke være noget galt i, at man bringer sager op her i folketinget, selv om de ikke er nået til ministerens bord. Det vil jeg godt lige have lov til at fastslå nu, hvor ministeren for anden gang gør sig munter over det.

Jeg finder fremdeles, at holdningen er makaber og i modstrid med, hvad sund sans vil tilsiige, hvor der er fare på færde. Jeg ved godt, det koster penge at udarbejde en beredskabsplan, men man kunne for en sikkerheds skyld – og det her handler om »for en sikkerheds skyld« – gøre det alligevel. Jeg kan ikke se, hvad argumentationen er for, at man ikke omgående siger: ja, naturligvis vil vi udarbejde beredskabsplaner. Så kan de revideres, alt efter som den viden indløber, som siger, at de er for dårlige eller for detaljerede; men hav dem nu, sådan at man har noget at henholde sig til. Jeg synes nok, det ville være en meget, jeg var lige ved at sige sund holdning i forhold til den anden, som er bestemt af en hel masse andre hensyn, som jeg da godt kan gennemskue, men som jeg godt kan forstå ministeren ikke giver udtryk for her.

Miljøministeren (Erik Holst):

Jeg kan kun gætte mig til, hvad der var fru Margrete Aukens spørgsmål. Lad mig én gang til lige sige, at jeg har over for folketingets miljø- og planlægningsudvalg i et svar på spørgsmål nr. 286 meget, meget tydeligt redegjort for, hvorfor miljøstyrelsen ikke finder, at der for øjeblikket synes at være et behov for at udarbejde beredskabsplan vedrørende Greifswald. Man siger, vi senere vil tage spørgsmålet op i forbindelse med landforureningsgruppens redegørelse. Det er den redegørelse, der – i hvert fald departementet bekendt – skulle foreligge i slutningen af året eller først i januar måned. På baggrund af denne redegørelse vil man selvfølgelig tage